

МИРЧО КИКИРИДКОВ

- спомени -

С О Ф И Я

1973

С Мирчо Кикиридов се познавах още от ученическите ми години в Шип през сръбско време. А за пръв път се срещнах в България с него по повод моята брошурка "Не можем повече да мълчим!", когато той като охрана на Йордан Гюрков, заедно с още други двама терористи дойдоха в къщата на моя чичо Симеон Хаджикимов, където живеех - ул. Добруджа № 15, за да потърсят сметка от мен. Следствието завърши в моя полза. Аз отрекох че съм автор на брошурката, но заявих че с радост бих стиснал ръката на този човек за неговата смелост да я изнесе истината. Добавих също, че нашата борба е в Македония, а не по софийските сокаци, и че съм готов да захвърля книгите, напусна университета, грабна пушката и отида да се бия там, доколкото и те са съгласни да го сторят същото. Тези думи и другите изказвания във връзка с македонската и общобългарска действителност предизвикаха симпатиите на терористите, па и на самия Гюрков към мен, но това не им попречи да ме предупредят, че ако продължа по този път не е изключено да ми я вземат главата.

Разбира се, аз току-що бех тръгнал по пътя на македонското прогресивно движение/1928-1929/ и немах намерение да се откажа от него. Това наложи "гостуването" на Мирчо в семейството на бижутера Димитър Коцев, в къщата на когото живеехме със семейството на моя чичо. Бехме почти на една възраст, и въпреки обстоятелството че е убиец на моя вуйчо Славчо Ковачев, станахме приятели. Мирчо спечели моето приятелство с изкреното си разказание пред мен че е бил жертва на своето незнание и младост, а аз неговото превъзходството на с прогресивната идеология на мак. прогресивно движение по нац. въпрос над изповедваната от страна на ВМРО/върх./, в която той членуваше. Въпреки това аз се пазех от него като от чума, напълно уверен, че е изпратен от своя шеф Ванчо Михайлов не да "гостува", а да ме шпионира. Един ден открих в стаята му писмо от шефа с подобно съдържание, в което между другото се редяха укори че е попаднал под мое влияние/в агитацията и пропагандата бех оценен от Партията с 6/ и не си я гледа работата както трябва. Не се стърпах и го изобличих. Той ми призна всичко, но ме успокои да не се боя, защото вътрешно и той е скъсал с организацията и е решил да смени професията си. Че не ме е лъгал имах няколко конкретни доказателства, между ко-

ито случая с позива "Към убийците", за когото аз и Христо Хролев-графа бехме изправени в Обществената обвинети за издаването му. Сигурно щехме да откачине с некое и друга година затвор. И ако това не стана - дължим го на Мирчо. Отива при тогавашния пункт на София Кирил Дрангов, изважда наганта си и му заявява, че ако не ~~ме~~ нареди да ме пустнат от Обществената "ще пука". Тогавашно съществуваша най-тесни връзки между режима и организацията, и след дълги разправи Дрангов вдига телефона и ние с Хролев се намерихме на свобода.

По-късно Мирчо изпълни обещанието да скъса с организацията и стана помощник в бижутерияния магазин на Димитър Коцев, дори с помощта на разни ортаци отвори и собствен такъв на ъгъла между Дондуков и бивша Търговска. Тъй като ме копкаше да узная на кой начин е извършено убийството на моя вуйчо Славчо Ковачев, а също така да се добера и до некои други данни за дейността на ВМРО/върх./, успех по това време да го убедя да ми издиктува своите спомени.

Мирчо завърши своя живот в Скопие, където след 9 септември 1944 г. избегъл от България попада в ръцете на ОЗНА. Той е ~~стрелян~~ убит там без съд и присъда. Лошите езици говорят, че убийството е станало от некои алчни служители на ОЗНА за златото, което е намерено в неговия багаж. Убивайки го по този начин, успеват да си го присвоят.

15.IV.1973 г.

София

В. Хаджислав